

præcedentia peccata per quæ merita mortificata fuerunt; quia etiam secundum hanc comparisonem potest contritio existimari moraliter major vel minor dispositio. Item deberet considerari proportio ad merita præcedentia, non tam secundum mathematicam proportionem, ut dicti auctores faciunt, quam secundum moralem existimationem, quam omittunt; et ideo forte in eadem incommoda incidunt quæ vitare cupiunt; ut (verbi gratia) quod parvus excessus contritionis plus valeat ad majorem gloriam obtinendam quam magnus excessus meritorum præcedentium, et similia, quæ facile inferri possunt. Accedit tandem quod, juxta illam sententiam, nihil firmum vel satis consequens dici potest de reparatione meritorum per attritionem cum sacramento. Respondebunt in ea servandam esse similem proportionem, ita ut per summam attritionem cum sacramento reparentur omnia merita; et sic de cæteris proportionaliter; quia attritio cum sacramento æquivalet contritioni. Sed hoc etiam non dicitur consequenter, nec cum fundamento; tum quia attritio cum sacramento æquivalet contritioni quoad effectum sacramenti, non vero quoad alia; tum etiam quia minor contritio cum sacramento melior dispositio est quam summa attritio, etiam cum sacramento; ergo multo magis per illam restituentur omnia merita, quod ipsi non admittunt. Non potest ergo juxta hunc proportionis modum satisfieri difficultatibus omnibus, vel sufficienter explicari reviviscentia meritorum.

Tertius explicandi modus improbat.

12. Dicere vero posset aliquis, summam contritionem, quæ est prima mensura hujus proportionis, non esse sumendam per comparisonem ad auxilium sufficiens, ut supra dicebamus, sed per comparisonem ad integram remissionem peccatorum, considerato statu et gravitate peccati ipsius pœnitentis; ita ut in unoquoque illa dicatur contritio summa, vel sufficiens ad omnia merita vivificanda, quæ sufficiens est ad obtinendam integram remissionem peccatorum quoad culpam et pœnam; quia hæc videtur optima dispositio, quæ a tali homine merito postulari potest, et ideo quæ minus perfecta fuerit, non erit sufficiens ad omnia merita, sed ad aliqua juxta proportionem. Sed hic modus licet distinguatur a præcedenti in modo

declarandi perfectam dispositionem, et quoad eam partem qua affirmat talem contritionem esse sufficientem ad omnia merita vivificanda, per se maxime probabilis sit, tamen, quatenus requirit tantam dispositionem ad talem effectum, et de dispositionibus minus perfectis cum prædicta proportione loquitur, non habet majus fundamentum quam præcedens dicendi modus, et easdem patitur difficultates, et ideo nobis etiam non probatur; in eo tamen impugnando non immorabimur, quia facile possunt omnia superius dicta hic applicari.

13. *Quarta sententia antiquorum exponitur.*

— Est igitur ultimus modus dicendi, quem communiter indicant antiqui Doctores, dicentes præcedentia merita reviviscere secundum proportionem charitatis, in qua homo resurgit, ad charitatem quam per merita præcedentia consecutus fuerat, seu in qua erat quando peccavit. Ita sentit divus Thomas, 3 part., quæst. 89, art. 2, in corpore, et art. 5 ad 3; quem Paludanus sequitur in 4, dist. 14, quæst. 1, art. 2, in fine; et Capreolus, quæst. 2, art. 1, concl. 2, et art. 3, ad argumenta Scoti contra illa; et Cajetanus super D. Thomam supra, et Petrus Soto, lect. 6 de Pœnitentia. Idemque sentiunt Alexander Alensis 4 part., quæst. 12, memb. 4, art. 5; et Bonaventura, in dist. 15, secunda part. distinctionis, art. 2, q. 1, ad 4. Quæ vero sit hæc proportio charitatis ab eis non distincte explicatur, sed solum dicunt merita resurgere, non secundum mensuram charitatis in qua facta sunt, sed in qua homo resurgit. Quæ comparatio intelligenda est de charitate in qua homo resurgit ex vi contritionis præcise considerata sine concursu præcedentium meritorum; sic enim aliquis certus gradus charitatis correspondet contritioni. Hæc ergo charitas interdum potest esse major, quam illa quæ debebatur ex vi omnium præcedentium meritorum, interdum æqualis, interdum vero minor, juxta fervorem contritionis per quam homo a peccato resurgit. Sentiunt ergo valorem præcedentium meritorum non esse mensurandum ex charitate in qua facta sunt, seu a qua homo cecidit, sed ex illa in qua resurgit; ideoque fieri posse ut non omnia merita vivificentur, id est, non ad æquale præmium essenziale, quia, si homo resurgat ad minorem charitatem, ex vi suæ dispositionis priora merita non habebunt tantum præmium, quantum haberent a principio facta, si viva semper fuissent; si autem charitas, in

qua homo resurgit, sit major, jam tunc resurgere poterunt omnia mortificata merita totaliter, seu ad æqualem valorem. Addunt vero prædicti auctores quod, licet homo in prima contritione seu exercitatione, a peccato non resurgat in charitate æquali præcedenti, si tamen in discursu vitæ paulatim ad illam perveniat, tandem recuperabit omnia præcedentia merita; si autem prius moriatur quam attingat dictum gradum charitatis, nunquam vivificabuntur integre omnia merita præcedentia, id est, non obtinebit homo totum præmium essenziale eorum; hoc enim accidere aliquando posse aperte supponit divus Thomas supra.

14. *Explicatur primo quid sit merita restitui secundum mensuram charitatis. — Impugnatur hic modus dicendi.* — Ad intelligendum autem fundamentum et probabilitatem hujus sententiæ, oportet explicare quid sit superiora merita vivificari secundum mensuram charitatis, in qua homo a peccato resurgit. Duobus enim vel tribus modis hoc potest intelligi. Unus est quod priora merita valere incipiant ad tantam charitatem, seu gloriam propter illam obtinendam, quanta est charitas vel gloria ad quam homo ex peccato resurgit; non quod una et eadem charitas vel gloria utroque titulo detur; sic enim incidemus in sententiam præcedenti sectione impugnatam; sed quod tanta charitas, vel gloria distincta deberi incipiat ratione præcedentium meritorum, quanta respondet contritioni per quam homo a peccato resurgit. Tamen hic modus explicandi hanc sententiam ejusdem rationis est, eademque habet incommoda cum primo modo dicendi superius impugnato in hac eadem sectione. Nam perinde est dicere merita præcedentia reparari ad tot gradus gloriæ quot sunt gradus contritionis, vel quot sunt gradus charitatis in qua homo resurgit a peccato; quia vel charitas et contritio in gradu æquali semper conferuntur, vel saltem in gradu proportionali; ideoque perinde est loqui de charitate, quæ ratione contritionis infunditur, ac de ista contritione. Igitur hæc sententia in hoc sensu neque novum habet fundamentum, neque nova indiget impugnatione; sed superioris factæ hic applicari possunt.

15. *Secundus sensus prædictæ sententiæ.* — Esse igitur potest alter sensus dictæ sententiæ, quem ut declarem, suppono, juxta probabilem sententiam, eadem opera, in cæteris omnibus æqualia, facta in majori et ex

majori gratia et charitate esse magis meritoria quam facta ex minori; quod est magis certum de actuali charitate, et probabile de habituali. Si ergo merita præcedentia tanti valoris fuerunt ex tanta charitate actuali et habituali, et postea homo non resurgit in tanta charitate, verisimile est talia merita non recuperare totum præcedentem valorem, sed solum illum quem habuissent si processissent ex charitate remissa in qua homo ex peccato resurgit; quia, si tunc in eo statu et dispositione exercuisset illa merita, non habuissent majorem valorem; ergo nec restitui debent in majori gradu. Atque hoc sensu optime dicentur merita reviviscere secundum mensuram charitatis, in qua homo resurgit; ideoque non semper reparari totaliter, sed tunc solum quando vel charitas, in qua homo resurgit, est æqualis charitati amissæ; vel certe per multiplicationem actuum et intensionem eorum ad hujusmodi æqualitatem pervenit. Quod si in discursu hujus vitæ nunquam ad eam æqualitatem perveniat, nunquam restituentur omnia illa merita quoad totum præmium essenziale; et in eo casu contingere poterit ut aliquis, resurgens a peccato in quod ceciderat post plura merita, si in eo statu moriatur, non consequatur tantam beatitudinem essentialem quantam habuisset propter illa merita, si in peccato non cecidisset, quia non fuerunt vivificata in toto valore quem prius habuerant; semper tamen habebit propter illa merita aliquem gradum præmii essentialis præter illum quem habebit ratione contritionis.

16. *Fertur judicium hujus sententiæ, et rejicitur.* — Hæc sententia, sic declarata, habet minora incommoda quam omnes præcedentes Theologorum. Nihilominus tamen non videtur sufficienti ratione fundata, quia major vel minor charitas in tantum auget vel minuit valorem operis moralis in ratione meriti, in quantum tale opus ab ipsa charitate et gratia procedit, tanquam a principio dignificante opus ipsum, vel personam operantem. At vero priora merita mortificata non processerunt a charitate ex qua homo resurgit ex vi contritionis; ergo non habent ab illa valorem suum; sed hunc habuerunt ab illa charitate a qua processerunt, et eundem retinent in divina acceptatione; contritio vero vel charitas illi correspondens non concurrit ut causa per se ad dictum valorem, sed solum est causa per accidens removens impedimentum, ut propria merita possint habere effectum,

tum suum; ergo sine causa dicuntur priora merita reviviscere secundum mensuram charitatis correspondentis contritioni, et non potius secundum mensuram charitatis a qua processerunt. Et confirmatur, quia alias contritio, vel charitas ei correspondens non concurreret ad hunc effectum vivificandi merita, tantum ut dispositio ad effectum talis meriti, sed etiam ut principium dans valorem tali merito; consequens autem est falsum, tum quia talis charitas neque est, neque unquam fuit verum principium talis meriti, neque est ulla moralis ratio ob quam debeat reputari, vel acceptari ut principium ejus; tum etiam quia alias, si charitas respondens contritioni, per quam homo resurgit, esset longe major quam fuit charitas a qua talia merita processerunt, deberent etiam illa merita resurgere cum majori valore, quia resurgunt ut dignificata ex nobiliori principio charitatis; si enim ob hanc causam remissio charitatis minuit valorem, excessus illius eum augebit. Alium modum explicandi sententiam, quem magis videtur D. Thomas indicare, tractabimus sectione sequenti, quia est connexus cum quaestione ibi tractanda, de effectu gratiae et charitatis, de quo dicti auctores potissimum loquuntur, in quo etiam illorum sententia nobis non probatur.

Resolutio questionis.

17. Dicendum ergo censeo, per quaecumque contritionem et peccati mortalis remissionem restitui integre omnia merita prius mortificata quoad totum essenziale primum. Ita sentit Scotus in 4, dist. 22, quaest. unica, art. 2; Albertus cum Magistro, dist. 14, art. 21 et 22; Richardus, art. 8, q. 2; Gabriel, q. 3, art. 3, dub. 3; Major, q. 1; Almainus, q. 1, art. 2, et tract. 2 Moral. c. 14, ubi citat Guillelmum Parisiensem et Aureolum, quem etiam refert Capreolus supra. Idem tenet Marsilius, in 4, quaest. 11, art. 1; Ockham, quaest. 9, ad 6 dubium; Durandus, in 3, distinct. 31, quaest. 2, ad 3; Henricus, Quodlibet. 5, quaest. 24; Medina Codice de poenitentia, tract. 1, quaest. 8. Insinuat Adrianus, in 4, materia de satisfactione, quaest. 2, ad 1; Covarr., in c. *Alma mater*, 1 part. § 4, num. 10. Potest autem haec veritas sufficienter probari ex alterius impugnatione; nam, cum ostensum sit reviviscere merita quoad primum essenziale, et nulla sit sufficiens ratio dicendi

aut explicandi quomodo resurgant ad partem praemii, et non ad totum, concludendum est semper resurgere ad totum primum.

18. *Probat a priori.* — Secundo est ratio a priori, quia contritio non concurrat ad hoc meritum, ut causa per se illius, sed tantum ut removens impedimentum peccati; hoc autem impedimentum omnino removetur per quaecumque contritionem, etiam minimam, et etiam per quaecumque attritionem cum sacramento, quia omnino auferatur culpa; nam quod poena non semper tota auferatur, nil refert, quia reatus poenae temporalis non impedit simpliciter perfectum valorem, et primum cujuscumque meriti suo tempore reddendum; ergo per quaecumque contritionem et remissionem peccati reparantur omnia merita. Major propositio, in qua est vis rationis, supponitur ut clara a D. Thoma, dict. q. 89, art. 5, et ex illa probat reviviscentiam meritorum. Si autem attente consideretur, aequae ex ea concluditur integra reviviscencia meritorum omnium per quaecumque contritionem: quia illa merita semper manent viva in acceptatione divina, et de se efficacia ad proportionatum primum, solumque erant impedita ex parte subjecti propter superveniens peccatum; ergo quaecumque ratione hoc impedimentum auferatur, omnia merita vivificabuntur.

19. Tertio ac praecipue hoc egregie confirmat testimonium Concilii Tridentini, sess. 6, c. 16, quod in superioribus etiam ponderabamus. Docet enim omnibus meritis de condigno integre essenziale primum infallibiliter reddi, si homo in gratia decedat; ergo ex mente Concilii nunquam potest contingere quod homo in gratia decedens non assequatur totum essenziale primum quod aliquando meruit; quia in eo jam impletur conditio sub qua totum illud primum promeruit. Ex quo ulterius consequenter concluditur, per remissionem peccati mortalis semper vivificari integre omnia merita, quia constituitur homo in statu gratiae, in quo si statim decederet, totum primum talium meritorum consequeretur, juxta doctrinam Concilii; ergo signum est talia merita per quaecumque justificationem constituta esse in eo statu, in quo sunt efficacia ad perducendum hominem ad totum suum essenziale primum; et hoc est integre vivificari seu reparari. Atque haec etiam doctrina Concilii confirmat ac declarat fundamentalem propositionem superius assumptam, nimirum, contritionem solum concurre

re ad hanc reviviscentiam meritorum removendo prohibens, quia solum concurrat ut dispositio necessaria ad hoc ut praedicta conditio expleatur, videlicet, quod homo sit, seu decedat in statu gratiae, quod perinde est. Non ergo concurrat ut dispositio per se ad priora merita, vel valorem eorum, ut priores opiniones supponebant; sed solum ut dispositio ad statum gratiae, qui necessarius est ut tollatur impedimentum peccati, et ideo cessant proportionales omnes, quia ad hunc finem nil refert quod status gratiae sit in majori vel minori intensio, quia per quaecumque minimam gratiam tollitur praedictum impedimentum; et illa major intensio non est dispositio per se requisita ad talem effectum.

20. *Argumentum contra veram doctrinam.* — Sed contra: nam hinc sequitur omnem hominem resurgentem a peccato mortali per quaecumque contritionem, etiam valde remissam, habiturum majus primum essenziale meritorum, quam habuisset ante peccatum; consequens videtur absurdum; ergo. Sequela patet, nam ille habebit primum essenziale respondens contritioni, et praeterea habebit integre primum respondens prioribus meritis; ergo simpliciter habebit majus primum. Minor autem probatur, quia videtur inconveniens quod per minimam contritionem statim homo integre atque perfecte reparatur, et quod interveniens peccatum nihil impedit; tum etiam quia alias melius esset homini peccare et resurgere, quam omnino ab utroque actu cessare; quia priori modo augetur primum gloriae, et non posteriori.

21. *Facile solvitur.* — Hoc argumentum magni faciunt auctores contrariae sententiae, ita ut Ledesma dicat consequens illud esse novum, et alienum a doctrina Patrum, quos (inquit) si moderni legissent, nunquam sententiam illam docuissent. Ipse vero nullum Sanctorum Patrum adducit, qui huic sententiae repugnare videatur. Nos vero in superiori disputatione multa ex Patribus adduximus ad probandam hanc reviviscentiam meritorum, in quibus potius favent huic sententiae quam repugnent; nam simpliciter et sine limitatione significant restitui merita, in quo potius indicant reviviscentiam hanc esse integram, quam solum ex parte. Ad argumentum ergo concedo sequelam, efficaci enim argumento probatur; nego autem illud esse inconveniens aliquod. Nam, quod minima contritio integre reparet merita, potius

est excellentia quaedam virtutis poenitentiae, et divinae gratiae, et misericordiae, et praecipue est commendatio meriti de condigno, quod tanti valoris est apud Deum, ut ad finale primum obtinendum solum requirat conditionem illam decedendi in gratia. Quod vero plus praemii consequatur, caeteris paribus qui post priora merita peccat et surgit, quam qui omni actu vacat et otiosus est, verissimum est, et nihil absurdi continet; nam illa major utilitas non provenit per se ex peccato, sed ex contritione; peccatum autem potuit esse occasio crescendi in merito, quod frequentissime accidit. Quod autem alius careat tali augmento, non provenit ex eo quod non peccavit, sed ex eo quod nullum novum actum meritorium exercuit; quod tamen facere potuisset nullo interveniente peccato; imo, dum alius peccavit et surrexit, potuisset alter plures actus meritorios exercere, et per eos in essentiali primum amplius crescere; si ergo id facere omittit, sibi imputet, quia meretur quod ab alio peccatore poenitentiam agente in essentiali primum superetur.

SECTIO III.

UTRUM TOTA GRATIA PER PECCATUM AMISSA STATIM RESTITUATUR PER POENITENTIAM SEU REMISSIONEM PECCATI, IDEOQUE SEMPER HOMO AD MAJOREM GRATIAM RESURGAT.

1. *De qua gratia sit futurus sermo.* — Nominine gratiae hoc loco intelligimus non solum qualitatem illam sanctificantem, quae est in essentia animae, sed etiam charitatem, reliquasque virtutes infusas quae per se comitantur gratiam, et ab illa pendent. Haec autem gratia seu aliquis gradus ejus dupliciter obtineri potest ante lapsum peccati: primo, gratis et absque proprio merito de condigno, quomodo habetur omnis gratia prima, quae homini datur quoties de novo justificatur; item omnis gratia quae datur homini ex opere operato. Alia vero est gratia quam homo assequitur per proprium meritum de condigno, ut est omne augmentum, quod homo justus per propria opera meretur. Prius ergo dicemus de hac posteriori gratia, quia magis connexa est cum reviviscencia meritorum, de qua hactenus diximus; postea vero alteram partem expediemus, ex quo tandem constabit an peccator semper resurgat in majori gratia.

Prima opinio refertur.

2. In hac ergo re variæ sunt opiniones. Prima est gratiam illam non restitui statim ac homo per pœnitentiam resurgit. Ita sentit D. Thomas, 3 p., quæst. 89, art. 2, dum docet hominem interdum resurgere ad minorem gratiam, quam antea habuerat, interdum vero ad æqualem vel majorem, pro ratione dispositionis cum qua resurgit a peccato. Unde quoties dispositio est minor vel æqualis præcedenti gratiæ a qua homo cecidit, sentit D. Thomas nihil illius gratiæ statim restitui; quando vero dispositio est major, tunc ait resurgere hominem ad majorem gratiam. Quæ vero vel quanta gratia tunc homini detur, non declarat; verisimile autem est sensisse tunc saltem totam priorem gratiam restitui. Quod vero, quando dispositio non est intensior quam gratia præcedens, sed vel æqualis, vel minor, tunc plane sentiat D. Thomas nihil præcedentis gratiæ dari in ipsa justificatione impii ratione præcedentium meritorum, patet. Nam, si aliquid gratiæ propter illa merita statim daretur, semper ille, qui haberet contritionem æque intensam ac fuerat gratia præcedens, resurgeret ad majorem gratiam. Nam ratione solius contritionis acciperet gratiam æqualem præcedenti, cum supponatur ipsa contritio esse æque intensa; si ergo ultra hoc reciperet aliquam gratiam propter superiora merita, jam resurgeret in majori gratia quam antea habuerat, quod tamen D. Thomas negat. Quod si respondeas non esse necessarium ut gratia respondens contritioni sit æqualis illi æqualitate rei ad rem, sed tantum proportionis, primum non omnes hoc admittunt, et incertum est. Deinde, illo admissio, poterit urgeri ratio hoc modo: quia pari ratione accidere posset ut qui cum minori dispositione justificatur, ad æqualem vel aliquando etiam ad majorem gratiam resurgat; quod divus Thomas negat. Sequela patet, nam ratione dispositionis recipit totam gratiam illi proportionatam; ergo si ultra illam recipit aliquos gradus gratiæ propter priora merita, ratione illorum fieri poterit ut gratia, quæ præcise sumpta ut respondens contritioni erat minor, aucta per illos gradus, sit æqualis vel major quam fuerat gratia præcedens. Atque ita intellexisse videntur D. Thomam, licet subobscure, Cajetanus ibi, in notatione circa artic. 5; Capreolus, distinct.

14, quæst. 2, artic. 1, concl. 2; et Paludanus, q. 1, n. 28. Et eandem opinionem indicant Alexander Alensis, 4 p., q. 12, memb. 4, art. 5; et Bonaventura, in 4, dist. 14, 2 p. distinctionis, a. 2, q. 1. (Vide Palud. in 3, d. 31, q. 1, art. 1, concl. 3, et Petr. Soto, lect. 6 de Pœnit.)

3. *Hujus opinionis fundamenta.* — Fundamentum hujus sententiæ est, quia gratia datur homini secundum mensuram dispositionis ejus; sed qui resurgit a peccato per contritionem minus intensam, vel æqualem, non se disponit ad majorem gratiam recipendam, etiamsi prius illam meruerit; ergo non statim illam recipit. Major ex philosophia constat, quia agens inducit formam juxta passi dispositionem: Deus autem in infundenda gratia servat connaturalem rerum proportionem. Quod etiam docuisse videtur Concilium Tridentinum, sess. 6, cap. 7, dum docet Deum unicuique infundere gratiam, juxta ipsius dispositionem, et in sectione prima hoc ipsum contra Henricum tetigimus. Unde fit ut, ad obtinendam a Deo gratiam, vel gratiæ augmentum, non satis sit mereri illud, nisi etiam intercedat sufficiens dispositio ex parte hominis. Hac enim ratione docet D. Thomas, et qui eum sequuntur 1. 2, q. 114, art. 8, ad 3, et 2. 2, q. 24, art. 6, ad 1, quamvis homo per actus remissos mereatur gratiæ augmentum, non statim illud obtinere, donec sufficienter ad illud obtinendum per actum ferventiorum se disponat; ergo a fortiori, quamvis merita mortificata vivificentur in ordine ad alium effectum gratiæ præstandum, nihilominus non statim illum conferunt, donec homo sufficienter se disponat; tunc autem censetur se sufficienter disponere, quando prorumpit in ferventiorum actum, quam fuerat gratia amissa.

4. *Quid dicant de eo qui non habet in hac vita ferventiorum actum.* — Sed quid si in toto vitæ tempore homo non ita se disponat nec prorumpat in ferventiorum actum? Aliqui Theologi existimant, juxta sententiam D. Thomæ, illud augmentum nunquam dari in hac vita, neque in futura, tam in merito actuum remissorum, quam in meritis mortificatis, et vivificatis; quia si durante hac vita homo non se disponit, non recipit illud augmentum in hac vita; in termino autem vitæ, quando jam anima non est in corpore, non augetur gratia aut charitas, sed gloria datur juxta mensuram habitualis charitatis cum qua homo invenitur; ergo illud augmentum

perpetuo amittitur, quia homo ad illud recipiendum non se disposuit. Et quidquid sit de actibus remissis, quod infra attingemus, in præsentem videtur hoc sensisse D. Thomas, dict. q. 89, a. 5, ad 3, dicens, posse hujusmodi pœnitentem consequi minorem gloriam quam antea meruerat; ergo et minorem gratiam finalem; ergo signum est, ex D. Thomæ sententia, non plus gratiæ restitui in fine vitæ, quam in discursu vitæ reparatur. Nam si diceres aliquid amplius dari, non tamen integre totam restitui, voluntarium est et sine fundamento. Videtur autem hæc doctrina repugnare cum ratione quam in corpore articuli ibi affert; significat enim ibi omnia merita mortificata vivificari remisso peccato per pœnitentiam; in solutione autem ad tertium, docet hominem aliquando non consequi totam gloriam essentialem, quam ante peccatum meruerat, etiamsi pœnitentiam illius egerit. Responderi vero potest omnia merita vivificari per quemcumque pœnitentiam, et remissionem peccati, quia jam ex vi ipsius peccati non impediuntur quominus totum suum effectum habeant, quamvis ex alio capite requirant sufficientem dispositionem ex parte subjecti, quæ si desit, suo etiam effectum carebunt. Ex quo item fit ut possint merita mortificata per pœnitentiam vivificari, quia jam homo abstulit impedimentum peccati, et nihilominus nullum effectum gratiæ vel beatitudinis essentialis propter illa conferri, vel in hac vita, vel in futura; quia ad illum suscipiendum homo non se disposuit, ut si per remissum actum a peccato surrexit, et postea nullum ferventiorum elicit. Sed revera difficilimum est intelligere quod merita reviviscant, et quod perpetuo priventur debito præmio, de quo plura in sequentibus.

Secunda opinio refertur.

5. Est igitur secunda opinio quam moderni Thomistæ, præsertim Soto et Ledesma cum Victoria locis citatis, sentiunt, quoties homo a peccato resurgit, præter gradus gratiæ qui respondent et proportionantur contritioni per quam resurgit, recipere aliquos gradus gratiæ propter merita præcedentia, quæ per peccatum fuerunt mortificata, quamvis non semper recipiat totam gratiam quæ illis meritis debebatur, sed tunc solum quando homo se disponit ex toto conatu, ut ex mente illorum in præcedenti sectione declaratum est. Et hinc

potest eorum opinio consequenter fundari; nam quando homo consurgit a peccato per summam dispositionem, seu ex toto conatu, statim recipit omnem gratiam præcedentibus meritis debitam, quia et ipsa merita integre vivificantur, et subjectum, quantum potest, se disponit ad illorum effectum recipiendum; ergo nihil est amplius quod exspectetur. Hinc ergo ulterius colligitur, quoties homo resurgit a peccato per dispositionem minorem maximam, ut, verbi gratia, cum dimidio conatu, vel in alia simili proportionem, statim recipere aliquam proportionatam gratiam propter præcedentia merita, scilicet, dimidiam gratiam illis debitam, vel in alia proportionem simili. Quia quoad talem effectum sufficienter vivificantur illa merita, et, in ordine ad illud subjectum, etiam satis disponitur, quia respectu illius facit quantum potest et debet. Atque in hunc sensum conantur dicti auctores trahere Divum Thomam; tamen revera non possunt, si ea quæ diximus attente expendantur, et cum iis, quæ ex hac sententia sequuntur, conferantur.

6. Nam ex prædicta opinione sequitur primo, quoties homo resurgit a peccato per dispositionem æque intensam ac fuit gratia præcedens, resurgere in majori gratia quam fuerit illa a qua cecidit. Probatur, quia illi dispositioni secundum se respondet æqualis gratia, ut ipsi supponunt; et ultra illam datur statim aliqua gratia ratione præcedentium meritorum juxta hos auctores; ergo simpliciter resurgit homo tunc in majori gratia. Secundo, similiter sequitur ex illa sententia, posse hominem resurgere in æquali vel majori gratia, etiamsi resurgat cum dispositione remissiori; quia per illud augmentum gratiæ, quod additur ratione præcedentium meritorum, potest perveniri ad æqualitatem, vel excessum gratiæ, ut per se constat, et superius etiam declaratum est. Tertio, sequitur ex dicta sententia, fieri posse ut, licet homo resurgat a peccato per actum remissorem, nihilominus ei statim conferatur tota gratia prioribus meritis mortificatis debita. Patet sequela, quia fieri potest ut hic et nunc dispositio sit summa et optima ex parte operantis, id est, ex toto conatu sibi possibili per auxilium gratiæ quod nunc recipit, vel ex toto conatu necessario ad consequendam perfectam remissionem peccati quoad culpam et omnem pœnam, et nihilominus quod talis dispositio sit remissior quam fuerit gratia perdita; quia potuit homo cadere ab intensis-